

Kikuchiyo

written by Miquel Aguilar | 24 de setembre de 2016

Els catalans ens trobarem sempre amb un mur a l'hora de defensar la nostra independència com a nació. Aquest mur, resulta cada vegada més evident, és la nostra concepció del món i de la manera que tenim, o creiem tenir, de participar-hi. Volem ser un Estat independent, una nació lliure, però trobem enutjos plantejar debats sobre les conseqüències reals que això comporta i les penyores que haurem de pagar per assolir un nivell de no dependència sòlid. Volem ser un Estat sobirà, però deleguem l'organització i construcció de l'estructura política i de control que determina ser un Estat a polítics que porten dècades demostrant-nos que tenen greus dificultats per gestionar una comunitat autònoma espanyola i en els quals la tremolor de cames respecte al moment actual comença a ser indissimulable. No pensem de dir que el nostre procés d'independència (el sol concepte comença a sonar ridícul) és democràtic, pacífic i legítim, com si això garantís o facilités d'alguna manera la consecució d'un Estat propi. La comunitat internacional tracta els conflictes per la via dels fets consumats resolts o, simplement, no s'hi posa. Pensar que algú ens espera amb els braços oberts per acompanyar-nos de bracet a la ONU només perquè som simpàtics és tant immadur i pretencios com tràgic i inútil.

En algun moment haurem d'acceptar que la democràcia és un bé preciós que es pot podrir fàcilment si no s'hi creu realment i no s'actua conseqüentment com a democràcia, sempre. **En algun moment haurem de recordar que la democràcia és, i ha de ser, el mecanisme de poder del poble per escollir el seu destí i fer-lo efectiu.** Cada vegada que votem i les promeses que se'ns fan sobre la independència no són acomplertes; cada vegada que dipositem el vot en una urna i la classe política canvia de discurs tot just acabat el recompte; cada vegada que sentim a un polític independentista, amb majoria absoluta, reclamar per

enèsima vegada un diàleg impossible a l'enemic, posant excuses i dilacions i justificades a la voluntat de la gent, la democràcia queda ferida. I la democràcia a Catalunya, una nació colonitzada i sotmesa, porta temps ferida de mort. Per això és necessari defensar la democràcia i fer-ho amb valor, assumint les conseqüències que d'aquesta defensa se'n derivin. Quan la delegació del poder popular és traïda una vegada i una altra, el poble ha d'estar preparat per recuperar i fer valer el valor primigeni i autèntic de la democràcia.

Arribarà un moment on tots ens veurem obligats a triar entre l'acció en defensa de la democràcia i la llibertat, aixecant-nos del sofà i posant-nos en marxa com a soldats defensors de la pàtria, o acceptar, a través de l'immobilisme claudicant, el maleït pacifisme processista, la situació de domini i simulacre democràtic actual i futur, que no farà més que empitjorar.

El poder, vingui de l'estat dels espanyols o dels culs llogats de casa, porta anys fent mans i mànigues perquè la gent obliidi que un referèndum seriós, legítim i vinculant el pot organitzar el Govern de Catalunya qualsevol dia de l'any i que res ni ningú pot aturar-lo sense patir unes conseqüències gravíssimes. Però també s'ha treballat molt i profund la idea de que són les institucions les úniques legitimades per organitzar un referèndum i, sobretot, fer efectiu el seu resultat. Molta gent s'ha empassat la falàcia de que el poble català depèn exclusivament de les institucions per desempallegar-se del jou espanyol. Aquest és el gran engany. Però molts no oblidem que això ja ho hem fet. I amb èxit. Ens va faltar el control efectiu del territori (CET)...

Si el poble de Catalunya està disposat a treballar, com ja ha fet, per organitzar un referèndum seriós a tot el territori i, sobretot, a fer-ne efectiu el resultat que se'n desprengui amb un CET, en cas que una majoria dels votants decideixi constituir-se com a Estat, cap poder extern ho podrà evitar sense recorre a la violència amb la que veladament amenacen

els enemics de la llibertat del país i que, al mateix temps, tant temen realitzar (encara que alguns se'n morin de ganes). La doble falàcia doncs, en referència a la independència i a l'organització d'un referèndum, és pensar que el govern d'Espanya pot aturar la realització d'un referèndum organitzat per la Generalitat de Catalunya sense patir unes conseqüències polítiques que desemboquin en la independència de facto del país. O, segona, que, al mateix temps, el govern espanyol o la Generalitat tenen la capacitat per aturar la organització i celebració d'un referèndum d'independència organitzat pel poble i, arribats al cas, aturar un CET fet per la mateixa gent, decidida, preparada i amb el valor suficient.

Tant els polítics catalans com els espanyols saben que l'autèntic poder el té el poble. I per això fan tot el possible per aturar-lo i enganyar-lo, violant conceptes com democràcia o legitimitat, intentant atemorir-nos amb l'amenaça de la violència o fent-nos oblidar l'experiència d'èxit que tenim. En els pròxims mesos, quan el Procés processista deixi, inevitablement, pas a l'autèntic, curt i definitiu camí a la República de Catalunya, els independentistes tenim l'obligació d'actuar. Ja ens estem preparant.